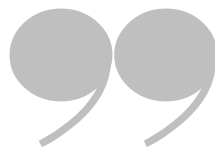

NÉMETH GÁBOR DÁVID

Jólfésült

Valaki suttogni kezdett a családban,
évtizedekkel ezelőtt, azóta hallani a sercegést
a háttérben. Mintha otthagytak volna
egy fésűt valaki hajában, ami engem fésül
idegesen csendessé. A fogak aknákat kaparnak a fejbőrbe:
víztelenített, téliesített rögeszméket.
Házon kívül neveljük, savanyítjuk a múltat,
ismerős, torzan tükröző üvegekben,
körültük kötözött húsok,
köztük a szív, mint öregedő artista,
cinkosan dörgölődzik a kötélhez.

Családfa helyett családfésű, hallgatólagos mezsgyék a fejben.
Megtanultunk határokon táncolni, félrenézve
tapogatni idényfélelmeket, és gyönyörködni a vadságban.
Aki bármit elfelejt, azt megharapjuk,
aki bármit szóvá tesz, azt megfésüljük,
csak a miheztartás végett.